TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2007. gada 1. februārī *

Lieta C-266/05 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam,

ko 2005. gada 24. jūnijā iesniedza

Jose Maria Sison, ar dzīvesvietu Utrehtā (Nīderlande), ko pārstāv J. Fermons [*J. Fermon*], advokāts,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otrs lietas dalībnieks —

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv M. Bauers [*M. Bauer*] un E. Finegana [*E. Finnegan*], pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — angļu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], K. Šīmans [*K. Schiemann*] (referents), M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un E. Levits,

ģenerāladvokāts L. A. Hēlhuds [*L. A. Geelhoed*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 22. jūnijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā apelācijas sūdzībā Sisons [*Sison*] lūdz Tiesu atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2005. gada 26. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-110/03, T-150/03 un T-405/03 *Sison*/Padome (Krājums, II-1429. lpp., turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tika noraidītas viņa prasības atcelt trīs Eiropas Savienības Padomes lēmumus, kas pieņemti 2003. gada 21. janvārī, 27. februārī un 2. oktobrī un ar kuriem atteikta pieeja noteiktiem dokumentiem (turpmāk tekstā — attiecīgi "pirmais atteikuma lēmums", "otrais atteikuma lēmums" un "trešais atteikuma lēmums", bet kopā — "atteikuma lēmumi").

Tiesiskie un faktiskie apstākļi

Atbilstošās tiesību normas

2 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) trešais, ceturtais, devītais un vienpadsmitais apsvērums formulēts šādi:

"(3) [..] Šajā regulā ir apkopotas iestāžu iniciatīvas, ko tās jau ir uzņēmušās ar mērķi uzlabot lēmumu pieņemšanas pārskatāmību.

(4) Šīs regulas mērķis ir pēc iespējas pilnīgāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem un noteikt vispārīgus principus un ierobežojumus šādām tiesībām saskaņā ar EK līguma 255. panta 2. punktu.

[..]

(9) Dažiem dokumentiem būtu jānosaka īpašs režīms, ņemot vērā to satura slepenību. [..]

[..]

(11) Principā visiem iestāžu dokumentiem ir jābūt publiski pieejamiem. Tomēr atsevišķos gadījumos būtu jāaizsargā sabiedrības un privātās intereses, nosakot izņēmumus. [..]"

3 Šīs regulas 1. panta a) punkts paredz, ka regulas mērķis ir "noteikt principus, nosacījumus un ierobežojumus, kas saistīti ar sabiedrības vai privātām interesēm, kuri reglamentē tiesības piekļūt EK līguma 255. pantā paredzētajiem Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas [..] dokumentiem, nodrošinot iespējami plašāku piekļuvi tiem".

4 Regulas 2. pants "Tiesību izmantotāji un piemērošanas joma" noteic:

"1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus.

[..]

5. Uz slepeniem dokumentiem, kā noteikts 9. panta 1. punktā, attiecas īpašs režīms saskaņā ar minēto pantu.

[..]"

5 Regulas Nr. 1049/2001 4. pants "Izņēmumi" paredz:

"1. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

a) sabiedrības interesēm saistībā ar:

— valsts drošību,

— aizsardzību un militāro jomu,

— starptautiskajām attiecībām,

— Kopienas vai kādas dalībvalsts finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku;

[..]

2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu, tostarp intelektuālā īpašuma, aizsardzībai,

— tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

4. Kas attiecas uz trešo personu dokumentiem, iestāde apspriežas ar attiecīgo trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai ir jāpiemēro 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst izsniegt vai ne.

5. Dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko.

[..]"

6 Regulas 6. panta 1. punkts noteic:

"Pieteikumus saistībā ar piekļuvi dokumentam iesniedz rakstiski [..]. Pieteikuma iesniedzējam nav jānorāda tā iesniegšanas iemesli."

7 Regulas 9. pants paredz:

"1. Slepeni dokumenti ir dokumenti, kas izdoti iestādēs vai to dibinātās aģentūrās dalībvalstīs, trešās valstīs vai starptautiskās organizācijās un kam piešķirts grifs "SEVIŠĶI SLEPENS", "SLEPENS" vai "KONFIDENCIĀLS" saskaņā ar attiecīgās iestādes noteikumiem ar mērķi aizsargāt Eiropas Savienības vai dalībvalstu būtiskas intereses jomās, kuras norādītas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā, proti, [saistībā ar] valsts drošību, aizsardzību un militārajiem jautājumiem.

[..]

3. Slepenus dokumentus iekļauj reģistrā vai izsniedz tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu.

4. Iestāde, kas pieņem lēmumu atteikt piekļuvi slepenam dokumentam, paskaidro sava lēmuma iemeslus tā, lai tas nekaitētu 4. pantā minētajām interesēm.

[..]"

8 Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 11. panta 2. punktu:

"Katram dokumentam reģistrā piešķir uzskaites numuru [..], norāda dokumenta priekšmetu un/vai pievieno tam īsu satura izklāstu [..]. Uzziņas sagatavo, nemazinot 4. pantā minēto interešu aizsardzību."

9 Regulas 12. panta "Tieša piekļuve dokumentiem elektroniskā veidā vai ar reģistra palīdzību" 1. un 2. punkts paredz:

"1. Iestādes, ciktāl iespējams, nodrošina dokumentu publiskumu elektroniskā veidā vai izmantojot reģistru saskaņā ar attiecīgās iestādes noteikumiem.

2. Saskaņā ar 4. un 9. pantu tieši pieejamiem jo īpaši ir jābūt likumdošanas dokumentiem, tas ir, dokumentiem, kas izdoti vai saņemti tādu tiesību aktu pieņemšanas procedūras laikā, kas dalībvalstīs vai dalībvalstīm ir juridiski saistoši."

Prāvas priekšvēsture

10 Prāvas priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā Pirmās instances tiesas sprieduma 2.–8. punktā:

"2 2002. gada 28. oktobrī Eiropas Savienības Padome pieņēma Lēmumu 2002/848/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un atceļ Lēmumu 2002/460/EK (OV L 295, 12. lpp.). Ar šo lēmumu prasītājs tika ietverts to personu sarakstā, kas pakļautas ar šo regulu ieviestajai līdzekļu vai finanšu aktīvu iesaldēšanai (turpmāk tekstā — "apstrīdētais saraksts"). Šis saraksts tika precizēts ar Padomes 2002. gada 12. decembra Lēmumu 2002/974/EK (OV L 337, 85. lpp.) un Padomes 2003. gada 27. jūnija Lēmumu 2003/480/EK (OV L 160, 81. lpp.), atceļot iepriekšējos lēmumus un izveidojot jaunu sarakstu. Prasītāja uzvārds ikreiz šajā sarakstā tika saglabāts.

3 Saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 prasītājs, 2002. gada 11. decembrī nosūtot apstiprinošu vēstuli, pieprasīja pieeju dokumentiem, kas bija Padomes Lēmuma 2002/848 pieņemšanas pamatā, un lūdza paziņot par valstīm, kuras šajā sakarā bija iesniegušas noteiktus dokumentus. Nosūtot apstiprinošu vēstuli 2003. gada 3. februārī, prasītājs pieprasīja pieeju visiem tiem jaunajiem dokumentiem, kas bija Padomes Lēmuma 2002/974 pieņemšanas pamatā, viņu atstājot sarakstā, un paziņot par valstīm, kuras šajā sakarā bija iesniegušas noteiktus dokumentus. Nosūtot apstiprinošu vēstuli 2003. gada 5. septembrī, prasītājs īpaši pieprasīja pieeju Pastāvīgo pārstāvju komitejas (*Coreper*) ziņojumam 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP, kas attiecas uz Lēmumu 2003/480, kā arī pirms Lēmuma 2003/480 pieņemšanas Padomei iesniegtajiem dokumentiem, kas pamato viņa iekļaušanu un paturēšanu apstrīdētajā sarakstā.

4 Padome katram no pieprasījumiem atteica pat daļēju pieeju, proti, ar [pirmo, otro un trešo atteikuma lēmumu].

5 Attiecībā uz pirmo un otro atteikuma lēmumu Padome norādīja, ka informācija, kas bija pamatā to lēmumu pieņemšanai, ar ko ieviests apstrīdētais saraksts, bija minēta attiecīgi 2002. gada 23. oktobra (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) un 2002. gada 4. decembra (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51) *Coreper* kopsavilkuma ziņojumos, kas klasificēti kā "KONFIDENCIĀLS ES".

6 Padome atteica pieeju šiem ziņojumiem, atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmo un trešo ievilkumu. Tā, no vienas puses, izklāstīja, ka "[šo ziņojumu], kā arī to dalībvalstu iestāžu, kas cīnās pret terorismu, rīcībā esošās informācijas publiskošana ļauj personām, grupām un organizācijām, kas ir šīs informācijas objekts, nodarīt kaitējumu šo iestāžu veiktajām aktivitātēm un ievērojami skar sabiedrības intereses saistībā ar valsts drošību". No otras puses, atbilstoši Padomes teiktajam "iepazīšanās ar attiecīgo informāciju arī kaitē sabiedrības interešu aizsardzībai saistībā ar starptautiskajām attiecībām, jo veiktie pasākumi terorisma apkarošanai tāpat skar trešo valstu iestādes". Padome atteica daļēju pieeju informācijai,

pamatojoties uz to, ka uz šo informāciju attiecas "iepriekš minētie izņēmumi visā to pilnībā". Otrkārt, Padome atteicās minēt tās valstis, kas iesniegušas atbilstošo informāciju, norādot, ka "attiecīgās informācijas izcelsmes iestāde[s] pēc apspriešanās saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktu nepiekrīt pieprasītās informācijas publiskošanai".

7 Attiecībā uz trešo atteikumu lēmumu Padome vispirms norādīja, ka prasītāja pieprasījums attiecas uz to pašu dokumentu, par kuru atteikums jau tika paziņots ar pirmo atteikuma lēmumu. Padome apstiprināja savu pirmo lēmumu par atteikumu un piebilda, ka atteikums ir paziņojams arī attiecībā uz ziņojumu 13 441/02 saistībā ar izņēmumu par tiesvedību (Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrais ievilkums). Padome atzina, ka tā kļūdaini norādījusi kā atbilstošu ziņojumu 11 311/03, kas attiecas uz Lēmumu 2003/480. Šajā sakarā tā norādīja, ka nav saņēmusi citu informāciju vai dokumentu, kas attaisnotu Lēmuma 2002/848 atcelšanu tiktāl, ciktāl tas skar prasītāju.

8 Prasītājs cēla prasību par Lēmuma 2002/974 atcelšanu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēta ar numuru T-47/03."

Tiesvedība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

11 Prasītājs Pirmās instances tiesā iesniedza trīs secīgas prasības, lūdzot atcelt attiecīgi pirmo atteikuma lēmumu (lieta T-110/03), otro atteikuma lēmumu (lieta T-150/03) un trešo atteikuma lēmumu (lieta T-405/03). Šīs trīs lietas tika apvienotas.

12 Ar pārsūdzēto spriedumu Pirmās instances tiesa noraidīja ikvienu no šīm prasībām.

13 Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 26., 34. un 35. punkta, prasība lietā T-405/03 tika atzīta, pirmkārt, par nepieņemamu, jo tā attiecās vienīgi uz apstiprinošu atteikumu piekļūt ziņojumam Nr. 13441/02, un, otrkārt, par nepamatotu, jo tā attiecās uz atteikumu piekļūt citiem dokumentiem, un Pirmās instances tiesa šajā sakarā konstatēja, ka Padome ir tiesiski pamatoti pierādījusi, ka šādi dokumenti neeksistē.

14 Prasība lietā T-150/03 tika noraidīta kā nepamatota, jo Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 38. punktā atzina, ka prasītāja pieprasītie dokumenti neeksistē.

15 Lietā T-110/03 Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 46. un 47. punktā sākotnēji atzina:

"46 Kas attiecas uz Pirmās instances tiesas kontroles apjomu saistībā ar atteikuma lēmuma likumību, ir jāatzīmē, ka [1999. gada 19. jūlija] spriedumā lietā *Hautala*/Padome [T-14/98, *Recueil*, II-2489. lpp.], 71. punkts, un [2002. gada 7. februāra] spriedumā lietā *Kuijer*/Padome [T-211/00, *Recueil*, II-485. lpp.], 53. punkts, Pirmās instances tiesa ir atzinusi Padomei plašu rīcības brīvību, pieņemot lēmumu par atteikumu, kas pamatots — daļēji kā šajā gadījumā — ar sabiedrības interešu aizsardzību starptautisko attiecību jomā. [..] spriedumā lietā *Kuijer*/Padome šāda rīcības brīvība ir atzīta iestādei, ja tā savā atteikumā par pieeju vispārīgi ir pamatojusies uz sabiedrības interešu aizsardzību. Tādējādi jomās, kas attiecas uz obligātiem izņēmumiem publiskai pieejai dokumentiem, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā, iestādēm ir plaša rīcības brīvība.

47 Tā rezultātā Pirmās instances tiesas veiktā kontrole pār to iestāžu lēmumu likumību, ar ko atsaka pieeju dokumentiem, pamatojoties uz izņēmumiem, kas attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētajām sabiedrības interesēm, ir attiecināma tikai uz pārbaudi par procesuālo normu ievērošanu un pamatojuma norādīšanu, faktu materiālo precizitāti, kā arī acīmredzamas kļūdas neesamību faktu izvērtējumā un pilnvaru nepareizu izmantošanu (pēc analoģijas skat. [..] spriedumu lietā *Hautala*/Padome, 71. un 72. punkts, apstiprināts apelācijas instancē, un [..] spriedumu lietā *Kuijer*/Padome, 53. punkts)."

16 Lemjot par prasītāja izvirzīto prasības pamatu, saskaņā ar kuru atteikums piekļūt pieprasītajiem dokumentiem ietver tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu (precīzāk — Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā — "ECTK") 6. panta 3. punktā paredzēto garantiju) pārkāpumu, kā arī samērīguma principa pārkāpumu, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 50.–55. punktā atzina:

"50 Ir jāatgādina, ka, no vienas puses, saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 1. punktu tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem bauda "ikviens Eiropas Savienības pilsonis un fiziska persona, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiska persona, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī". No tā izriet, ka šīs regulas mērķis ir nodrošināt pieeju visiem publiskiem dokumentiem, nevis tikai pieteikuma iesniedzēja pieeju dokumentiem, kas uz viņu attiecas.

51 No otras puses, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētie izņēmumi saistībā ar pieeju dokumentiem ir formulēti kā imperatīvi noteikumi. No tā izriet, ka iestāžu pienākums ir atteikt pieeju dokumentiem, uz kuriem šie izņēmumi attiecas, ja ir pierādīti noteiktie apstākļi (skat. pēc analoģijas Pirmās instances tiesas 1997. gada 5. marta spriedumu lietā T-105/95 *WWF UK*/Komisija, *Recueil*, II-313. lpp., 58. punkts, un 2000. gada 13. septembra spriedumu lietā T-20/99 *Denkavit Nederland*/Komisija, *Recueil*, II-3011. lpp., 39. punkts).

52 Tādējādi īpašas intereses, kas varētu būt pieteikuma iesniedzējam, pieprasot pieeju dokumentam, kas uz viņu attiecas personīgi, nav jāņem vērā, piemērojot obligātos izņēmumus, ko paredz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts.

53 Prasītājs būtībā pārstāv viedokli, ka Padomei bija pienākums viņam ļaut piekļūt pieprasītajiem dokumentiem tādā apmērā, ciktāl tie viņam bija vajadzīgi, lai nodrošinātu savas tiesības uz lietas T-47/03 taisnīgu izskatīšanu.

54 Tā kā Padome savā pirmajā atteikuma lēmumā minējusi obligātos izņēmumus, ko paredz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts, tai nevar pārmest, ka tā nav ņēmusi vērā iespējamo īpašo prasītāja vajadzību iegūt savā rīcībā pieprasītos dokumentus.

55 Tādējādi, pat pieņemot, ka šie dokumenti ir bijuši vajadzīgi, lai prasītājs varētu aizstāvēties lietas T-47/03 ietvaros — jautājums, kas ir izvērtējams šajā lietā, — šis apstāklis nav nozīmīgs, lai izvērtētu pirmā atteikuma lēmuma spēkā esamību."

17 Prasītāja otrā izvirzītā pamata — kas balstīts uz to, ka pirmajā atteikuma lēmumā nav ievērots EKL 253. pantā noteiktais iestāžu pienākums norādīt pamatojumu — noraidīšanu Pirmās instances tiesa pamatoja šādi:

"60 Kas attiecas uz pieteikumu par pieeju dokumentiem — ja attiecīgā iestāde šādu pieeju atsaka, tai katrā konkrētajā gadījumā, pamatojoties uz tās rīcībā esošo

informāciju, ir jāpierāda, ka Regulā Nr. 1049/2001 uzskaitītie izņēmumi patiešām attiecas uz dokumentiem, kuriem lūgta pieeja (skat. pēc analoģijas Tiesas 2000. gada 11. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-174/98 P un C-189/98 P Nīderlande un *Van der Wal*/Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 24. punkts). Tomēr var nebūt iespējams norādīt iemeslus, kas attaisno slepenību attiecībā uz katru dokumentu, neizpaužot šī dokumenta saturu un attiecīgi neatņemot izņēmumam tā pamatmērķi (skat. pēc analoģijas [..] spriedumu lietā *WWF UK*/ Komisija, 65. punkts).

61 Saskaņā ar šo judikatūru iestādei, kas atteikusi pieeju dokumentam, jāsniedz pamatojums, kas ļauj saprast un pārbaudīt, pirmkārt, vai pieprasītais dokuments tiešām attiecas uz jomu, kuru skar minētais izņēmums, un, otrkārt, vai pastāv ar šo izņēmumu saistītā aizsardzības vajadzība.

62 Šajā gadījumā attiecībā uz ziņojumu 13441/02 Padome skaidri norādīja izņēmumus, uz kuriem tā balstīja savu atteikumu, kumulatīvi minot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmo un trešo ievilkumu. Tā norādīja, kādā ziņā šie izņēmumi ir nozīmīgi saistībā ar attiecīgajiem dokumentiem, un atsaucās uz terorisma apkarošanu un trešo valstu iejaukšanos. Turklāt tā sniedza īsu skaidrojumu par minētās aizsardzības nepieciešamību. Tāpat attiecībā uz sabiedrības drošību tā paziņoja, ka dokumentu publiskošana personām, kas ir šīs informācijas objekti, paver iespēju kaitēt valsts iestāžu darbībām. Attiecībā uz starptautiskajām attiecībām tā īsi minēja trešo valstu iesaistīšanu terorisma apkarošanā. Šī pamatojuma īsais saturs ir pieņemams, ņemot vērā, ka papildu informācijas minēšana, proti, atsaucoties uz noteiktu dokumentu saturu, atņemtu minētajiem izņēmumiem to mērķi.

63 Attiecībā uz atteikumu piešķirt daļēju pieeju dokumentiem Padome skaidri norādīja, ka, no vienas puses, tā ir izvērtējusi šo iespēju, un, no otras puses, tā ir

norādījusi iemeslu, kādēļ šī iespēja tika noraidīta, proti, ka uz konkrētajiem dokumentiem pilnībā ir attiekušies minētie izņēmumi. Šo pašu iemeslu dēļ Padome nav varējusi precīzi noteikt informāciju, kas ietverta šajos dokumentos, neatņemot minētajiem izņēmumiem to mērķi. Tas, ka šis pamatojums izrādās šablonisks, pats par sevi nav atzīstams par pamatojuma neesamību, jo tas nav šķērslis ne argumentācijas izpratnei, ne arī pārbaudei.

64 Attiecībā uz valstīm, kas iesniegušas attiecīgos dokumentus, ir jāatzīmē, ka Padome savos sākotnējos lēmumos par atteikumu pati vērsa uzmanību uz dokumentu esamību no trešām valstīm. No vienas puses, Padome šajā sakarā norādīja uz izvirzīto izņēmumu, proti, Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktu. No otras puses, tā sniedza divus kritērijus šī izņēmuma piemērošanai. Pirmkārt, tā netieši, bet noteikti uzskatīja, ka attiecīgie dokumenti ir slepeni dokumenti. Šī informācija šķiet saprotama un pārbaudāma, ņemot vērā tās kontekstu, it īpaši ņemot vērā attiecīgo dokumentu klasificēšanu ar nosaukumu "KONFIDENCIĀLS ES". Otrkārt, Padome paziņoja, ka ir konsultējusies ar attiecīgajām iestādēm un ņēmusi vērā to iebildumus saistībā ar šo iestāžu identitātes publiskošanu.

65 Neraugoties uz to, ka pirmā lēmuma par atteikumu pamatojums ir salīdzinoši īss (divas lapas), prasītājs pilnībā varēja saprast viņam sniegtos atteikuma iemeslus, un Pirmās instances tiesa varēja īstenot kontroli. Tādējādi Padome ir pareizi pamatojusi attiecīgos lēmumus."

18 Izvirzot trešo prasības pamatu par tiesību piekļūt dokumentiem pārkāpumu, prasītājs apgalvoja, ka ir pārkāpta LES 1. panta otrā daļa, 6. panta 1. punkts un EKL 255. pants, kā arī Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts, 6. punkts un 9. panta 3. punkts.

19 Lemjot par trešā pamata pirmo daļu, saskaņā ar kuru Padome, pieņemot pirmo atteikuma lēmumu, nav ne konkrēti izskatījusi jautājumu, vai šī pieprasītās informācijas publiskošana varētu kaitēt sabiedrības interesēm, ne līdzsvarojusi savas un prasītāja intereses, kā arī ir pārkāpusi principu par tiesību piekļūt dokumentiem izņēmumu šauru interpretāciju, Pirmās instances tiesa *inter alia* pārsūdzētā sprieduma 71.–82. punktā ir atzinusi:

"71 Vispirms ir jāatgādina, ka Padomei Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto izņēmumu ietvaros nebija pienākums ņemt vērā īpašas prasītāja intereses iegūt pieprasītos dokumentus (skat. iepriekš 52. un 54. punktu).

[..]

74 Pirmkārt, attiecībā uz sabiedrības interešu, proti — sabiedrības drošības, aizsardzību [..]

[..]

77 [..] ir jāatzīst, ka terorisma apkarošanas efektivitāte prasa, lai valsts iestāžu rīcībā esošā informācija, kas skar saistībā ar terorismu aizdomās turētās personas vai organizācijas, tiek turēta slepenībā, lai saglabātu tās nozīmību un ļautu veikt efektīvas darbības. Tādējādi pieprasītā dokumenta publiskošana noteikti kaitētu sabiedrības interesēm attiecībā uz sabiedrības drošību. Šajā sakarā nav pieņemams, ka prasītājs nošķir informāciju par stratēģiju no informācijas, kas

to skar personīgi. Faktiski visa personiska rakstura informācija noteikti attiecas uz konkrētiem stratēģiskiem terorisma apkarošanas aspektiem — tādiem kā informācijas avoti, šīs informācijas raksturs vai saistībā ar terorismu aizdomās turēto personu uzraudzības pakāpe.

78 Tādējādi Padome, atsakot pieeju ziņojumam 13441/02 sabiedrības drošības apsvērumu dēļ, nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

79 Otrkārt, attiecībā uz sabiedrības interešu aizsardzību saistībā ar starptautiskajām attiecībām, ņemot vērā Lēmumu 2002/848 un Regulu Nr. 2580/2001, ir skaidrs, ka to mērķis, proti — terorisma apkarošana, iekļaujas starptautiskas aktivitātes kontekstā, kuras pamatā ir Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes 2001. gada 28. septembra Rezolūcija 1373 (2001). Šīs globālās aktivitātes ietvaros valstis ir aicinātas sadarboties. Tomēr šīs starptautiskās sadarbības aspekti — ļoti iespējams vai pat noteikti — ir ietverti pieprasītajā dokumentā. Katrā ziņā prasītājs nav apstrīdējis faktu, ka trešās valstis ir iesaistītas Lēmuma 2002/848 pieņemšanā. Viņš turpretī ir prasījis publiskot šīs valstis. No tā izriet, ka pieprasītais dokuments tiešām ietilpst izņēmuma saistībā ar starptautiskajām attiecībām piemērošanas jomā.

80 Šī starptautiskā sadarbība terorisma [apkarošanas] jomā balstīta uz uzticību no valstu puses attiecībā uz piešķirto konfidencialitāti informācijai, ko tās iesniegušas Padomei. Ņemot vērā pieprasītā dokumenta raksturu, Padome pamatoti varēja uzskatīt, ka šī dokumenta publiskošana varētu apdraudēt Eiropas Savienības stāvokli starptautiskajā sadarbībā terorisma apkarošanas jomā.

81 Šajā sakarā prasītāja arguments, atbilstoši kuram tas vien, ka trešās valstis ir iesaistītas iestāžu aktivitātēs, nav pietiekams, lai attaisnotu attiecīgā izņēmuma piemērošanu, ir noraidāms iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ. Faktiski pretēji šajā argumentā ietvertajam trešo valstu sadarbība ir daļa no īpaši slepenas jomas, proti — terorisma apkarošanas, ar ko attaisnojams, ka šī sadarbība tiek turēta slepenībā. Turklāt, lasot lēmumu kopumā, tajā norādīts uz to, ka attiecīgās valstis pašas ir atteikušās no to identitātes publiskošanas.

82 No tā izriet, ka Padome, uzskatot, ka pieprasītā dokumenta publiskošana varētu kaitēt sabiedrības interesēm starptautisko attiecību jomā, nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā."

20 Lemjot par trešā prasības pamata trešo daļu, saskaņā ar kuru "noteikuma par autoru" šaura interpretācija nozīmē, ka Padome norāda to valstu identitāti, kuras ir iesniegušas dokumentus, kas attiecas uz Lēmumu 2002/848, kā arī šo dokumentu precīzu raksturu, lai pieteikumu par pieeju šiem dokumentiem prasītājs varētu iesniegt to autoriem, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 91.–99. punktā ir atzinusi:

"91 Vispirms ir jāatzīmē, ka prasītāja argumentācija būtībā ir balstīta uz agrāko judikatūru saistībā ar 1993. gada 6. decembra Uzvedības kodeksu par publisku pieeju Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 340, 41. lpp.; turpmāk tekstā — "Uzvedības kodekss"), kas īstenots ar Padomes 1993. gada 20. decembra Lēmumu 93/731/EK par publisku piekļuvi Padomes dokumentiem (OV L 340, 43. lpp.) un Komisijas 1994. gada 8. februāra Lēmumu Nr. 94/90/EOTK, EK, *Euratom* par publisku piekļuvi Komisijas dokumentiem (OV L 46, 58. lpp.).

92 Saskaņā ar Uzvedības kodeksu, ja iestādes rīcībā esošā dokumenta autors ir trešā persona, pieejas pieprasījums ir adresējams tieši šai personai. Tiesa secināja, ka iestādei ir jāpublisko ieinteresētajai personai dokumenta autors, lai tā varētu vērsties tieši pie autora ([2003. gada 6. marta] spriedums lietā *Interporc/* Komisija [C-41/00 P, *Recueil*, I-2125. lpp.], 49. punkts).

93 Savukārt atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punktam attiecīgajai iestādei pašai jākonsultējas ar autoru (trešo personu), izņemot gadījumus, ja apstiprinoša vai noliedzoša atbilde uz pieejas pieprasījumu ir skaidra pati par sevi. Dalībvalstu gadījumā tās var lūgt, lai tiktu pieprasīta šo valstu piekrišana.

94 Autora noteikums, kas ietverts Uzvedības kodeksā, tātad ir pakļauts būtiskām izmaiņām Regulā Nr. 1049/2001. No tā izriet, ka autora identitātei ir mazāka nozīme nekā saskaņā ar iepriekšējo regulējumu.

95 Turklāt attiecībā uz slepeniem dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktā noteikts, ka tos "iekļauj reģistrā vai izsniedz tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu". Tātad ir jāatzīst, ka uz slepeniem dokumentiem ir attiecināms izņēmuma gadījums, kura mērķis acīmredzami ir nodrošināt slepenību attiecībā uz to saturu un pat to esamību.

96 Tādējādi Padomes pienākums nebija publiskot tos attiecīgos dokumentus saistībā ar Lēmuma 2002/848 pieņemšanu, kuru autori ir valstis, ieskaitot autoru identitāti, jo, pirmkārt, šie dokumenti ir slepeni un, otrkārt, valstis — to autori — nav piekritušas tos publiskot.

97 Taču ir jāatzīst, ka prasītājs neapstrīd ne Padomes minēto juridisko pamatu, proti, Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktu, kurā noteikts, ka attiecīgie dokumenti ir uzskatāmi par slepeniem dokumentiem, ne arī to, ka Padome ir saņēmusi noliedzošu atbildi no valstīm, kas ir šo dokumentu autori.

98 Nav šaubu, ka attiecīgie dokumenti ir slepeni dokumenti. [..] Turklāt, runājot par likumības prezumpciju, kas attiecas uz visiem iestādes paziņojumiem, ir jāatzīmē, ka prasītājs nav iesniedzis nevienu pierādījumu par to, ka Padomes paziņojums, atbilstoši kuram tā no attiecīgajām valstīm saņēma negatīvu atbildi, ir kļūdains.

99 Tādējādi Padome pamatoti atteica konkrēto dokumentu publiskošanu, tostarp to autoru identitātes izpaušanu."

Apelācijas sūdzība

21 Savā apelācijas sūdzībā izvirzot piecus pamatus, apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu un pašai lemt par prāvu, apmierinot tos prasījumus par atteikuma lēmumu atcelšanu, kurus viņš izvirzījis pirmajā instancē. Apelācijas sūdzības iesniedzējs tāpat lūdz piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

22 Padome lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību attiecībā uz lietām T-150/03 un T-405/03

23 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no EKL 225. panta, Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 58. panta pirmās daļas un Tiesas Reglamenta 112. panta 1. punkta c) apakšpunkta izriet, ka apelācijas sūdzībā precīzi jānorāda tā sprieduma apstrīdētās daļas, kura atcelšana tiek pieprasīta, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti apelācijas sūdzības atbalstam (skat. *inter alia* 2006. gada 12. septembra spriedumu lietā C-131/03 P *Reynolds Tobacco* u.c./ Komisija, Krājums, I-7795. lpp., 49. pants un tajā minētā judikatūra).

24 Šajā gadījumā, lai arī apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl tajā ir lemts par lietām T-110/03, T-150/03 un T-405/03, ir jāatzīst, ka apelācijas sūdzības atbalstam izvirzītie pieci pamati ir vērsti vienīgi pret motīviem, ar kuriem Pirmās instances tiesa pamatojusi prasības noraidījumu lietā T-110/03. Šajos pamatos nekādi netiek apstrīdēti motīvi, uz kuriem pamatojusies Pirmās instances tiesa, noraidot prasības lietās T-150/03 un T-405/03.

25 Šajos apstākļos apelācijas sūdzība ir jānoraida kā nepieņemama tiktāl, ciktāl tajā ir prasīta pārsūdzētā sprieduma atcelšana daļā, kas attiecas uz prasību noraidīšanu lietās T-150/03 un T-405/03.

Par apelācijas sūdzību attiecībā uz lietu T-110/03

Par pirmo pamatu, kas balstīts uz EKL 220., 225. un 230. panta, kā arī tiesību uz aizstāvību, tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu un tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību pārkāpumu

— Apelācijas sūdzības iesniedzēja argumenti

26 Ar pirmā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka — pārsūdzētā sprieduma 46. un 47. punktā atzīstot, ka Padomei ir neierobežota rīcības brīvība atteikt pieeju dokumentiem saskaņā ar izņēmumiem, kas saistīti ar sabiedrības interešu aizsardzību un minēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā, un ka tiesas kontrole pār šādu rīcības brīvību attiecas tikai uz to, ka tiek pārbaudīts, vai ir ievēroti procesuālie un pamatojuma noteikumi, tiek izvērtēta faktu saturiskā precizitāte, kā arī tas, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda faktu novērtējumā un pilnvaru nepareiza izmantošana, — Pirmās instances tiesa ir nepamatoti ierobežojusi pilnīgas likumības kontroles, kas tai jāveic saskaņā ar EKL 230. pantu, apjomu. Pirmās instances tiesas Reglamenta 67. panta 3. punkts turklāt atļauj šai tiesai pamatot savu pārbaudi ar tā dokumenta saturu, kuram atteikta pieeja; tas apstiprina arī, ka Pirmās instances tiesai ir jāīsteno pilnīga kontrole pār iestāžu lēmumu, kas attiecas uz publisku pieeju to dokumentiem, likumību.

27 Pakārtoti apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka šāda pilnīga likumības kontrole ir pamatota, vismaz ņemot vērā šī gadījuma īpatnības, kas trijos aspektos atšķiras no iepriekš minētās lietas *Hautala*/Padome, uz spriedumu kurā atsauce veikta pārsūdzētā sprieduma 46. un 47. punktā. Pirmkārt, pieprasītie dokumenti un pirmais atteikuma lēmums pilnībā ietilpst EK līguma piemērošanas jomā, nevis kopējās ārpolitikas un drošības politikas jomā, kas noteikta Līguma par Eiropas Savienību V sadaļā. Otrkārt, minētie dokumenti nav paredzēti iekšējai lietošanai, bet to mērķis ir informēt par likumdošanas procesu; līdz ar to tiem ir jābūt plašāk

pieejamiem. Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzējam ir leģitīmas intereses iegūt pieeju šiem dokumentiem, kas viņu skar personīgi un kuru dēļ viņš tika iekļauts apstrīdētajā sarakstā.

28 Pārsūdzētā sprieduma 52. punktā atzīstot, ka īpašas intereses, uz ko var atsaukties persona, kas lūdz pieeju dokumentam, kas to skar personīgi, nevar tikt ņemtas vērā, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētos obligātos izņēmumus, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi divas tiesību kļūdas.

29 Pirmkārt, tā nav īstenojusi kontroli, pamatojoties uz ECTK 6. panta 3. punkta a) apakšpunktā paredzēto vispārējo principu, saskaņā ar kuru "ikvienam, kas tiek apsūdzēts noziedzīgā nodarījumā, ir tiesības [..] tikt nekavējoties [..] un detalizēti informētam par viņam izvirzītās apsūdzības raksturu un iemeslu", kaut gan apelācijas sūdzības iesniedzējam šī norma ir piemērojama, jo viņš ir iekļauts apstrīdētajā sarakstā. Otrkārt, tādējādi ignorējot apelācijas sūdzības iesniedzēja īpašās intereses, Pirmās instances tiesa nav ievērojusi noteikumu, saskaņā ar kuru lēmums par pieejas iestāžu dokumentiem pieprasījumu jāpieņem pēc tam, kad ir izvērtēti katra konkrētā gadījuma apstākļi.

30 Ar pirmā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka — nepārbaudot pirmā atteikuma lēmuma likumību attiecībā uz ECTK 6. panta 3. punkta a) apakšpunktā paredzēto principu un neatbildot uz viņa argumentiem šajā jautājumā — Pirmās instances tiesa nav ievērojusi tiesības uz aizstāvību un vispārējo principu, kas garantē tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu.

31 Ar pirmā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka — ierobežojot likumības kontroles apjomu un neapmierinot argumentu par [ECTK] 6. panta 3. punkta a) apakšpunktā noteiktā principa neievērošanu — Pirmās instances tiesa turklāt nav ievērojusi tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, ko apelācijas sūdzības iesniedzējs pamato ar ECTK 13. pantu.

— Tiesas vērtējums

32 Runājot par pirmā pamata pirmo daļu, no Tiesas judikatūras izriet, ka likumības kontroles, kas jāīsteno Kopienu tiesai saskaņā ar EKL 230. pantu, apjoms var mainīties atkarībā no izskatāmajām jomām.

33 Runājot par tiesas kontroli pār samērīguma principa ievērošanu, Tiesa ir lēmusi, ka Kopienas likumdevējam ir jāatzīst plaša rīcības brīvība tādās jomās, kurās tam ir jāizdara politiska, ekonomiska un sociāla rakstura izvēle un kurās tam ir jāveic sarežģīti vērtējumi. Līdz ar to tikai šajā jomā ieviestā pasākuma acīmredzami nepiemērotais raksturs attiecībā pret mērķi, ko kompetentā iestāde plāno sasniegt, var ietekmēt šāda pasākuma likumīgumu (skat. *inter alia* 2006. gada 10. janvāra spriedumu lietā C-344/04 *IATA* un *ELFAA*, Krājums, I-403. lpp., 80. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumiem Pirmās instances tiesa, ievērojot minēto judikatūru, pārsūdzētā sprieduma 46. punktā, runājot par tiesas kontroles apjomu attiecībā uz Padomes lēmuma, ar kuru atteikta publiska pieeja dokumentam saskaņā ar vienu no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētajiem izņēmumiem, kas saistīti ar sabiedrības interesēm, likumību, ir pamatoti lēmusi, ka šai iestādei ir jāatzīst plaša rīcības brīvība, nosakot, vai ar šo izņēmumu jomām saistīto dokumentu publiskošana var aizskart sabiedrības intereses. Tāpat Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 47. punktā ir pamatoti atzinusi, ka Kopienas tiesas īstenotā likumības kontrole attiecībā uz šādu lēmumu ir jāattiecina tikai uz to, ka tiek pārbaudīts, vai ir ievēroti procesuālie un pamatojuma noteikumi, tiek izvērtēta faktu saturiskā precizitāte, kā arī tas, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda faktu novērtējumā un pilnvaru nepareiza izmantošana.

35 Pirmkārt, jāatzīst, ka ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu aizsargāto interešu īpaši sensitīvais un būtiskais raksturs apvienojumā ar pieejas atteikuma, kas saskaņā ar šo normu jāpieņem iestādei, ja dokumenta publiskošana aizskartu šīs intereses, obligāto raksturu piešķir lēmumam, kas jāpieņem iestādei, sarežģītu un delikātu raksturu, kas prasa īpašu piesardzības līmeni. Līdz ar to šāda lēmuma pieņemšanai ir nepieciešama rīcības brīvība.

36 Otrkārt, jāatzīmē, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktie kritēriji ir ļoti vispārīgi, jo pieeja, kā izriet no šīs normas noteikumiem, ir jāatsaka, ja attiecīgā dokumenta publiskošana var "kaitēt" "sabiedrības interešu" aizsardzībai *inter alia* saistībā ar "valsts drošību" vai "starptautiskajām attiecībām".

37 Šajā sakarā pasākumu, kas veikti pirms šīs regulas pieņemšanas, izvērtēšana atklāj, ka vairāki priekšlikumi, kas detalizētāk precizē šīs regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto, ar sabiedrības interesēm saistīto izņēmumu piemērošanas jomu un kuri, bez šaubām, atbilstošā mērā ļautu palielināt tiesas kontroles iespējas, pārbaudot iestādes veikto novērtējumu, netika akceptēti.

38 Tā notika arī ar precizējumu, kas bija ietverts 2000. gada 27. jūnija priekšlikumā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV C 177 E, 70. lpp.); šī precizējuma mērķis bija attiecināt šo izņēmumu piemērošanas jomu tikai uz "būtiska kaitējuma" minēto interešu aizsardzībai gadījumiem. Tā bija arī ar šī priekšlikuma trīsdesmito grozījumu, kas ietverts likumdošanas priekšlikumā, kurš minēts ziņojumā, ko izdevusi Eiropas Parlamenta Pilsoņu brīvību un tiesību, tiesiskuma un iekšējo lietu komisija (A5-0318/2000), un kurā tika piedāvāts pārformulēt 4. pantu tādējādi, ka

pieeja tiek atteikta, ja dokumenta publiskošana var "būtiski" kaitēt valsts drošībai vai "īpaši svarīgām interesēm" Eiropas Savienības starptautiskajās attiecībās.

39 Treškārt, kā to pamatoti norādījusi Padome, ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 67. panta 3. punktu nevar apstrīdēt pārsūdzētā sprieduma 46. un 47. punktā izklāstīto principu pamatotību. Šī reglamenta II sadaļas 3. nodaļas 2. iedaļā, kas regulē pierādījumu savākšanas pasākumus, ietvertā norma tās trešajā daļā tikai paredz — "ja dokuments, kuram pieeju ir liegusi kāda Kopienas iestāde, ir iesniegts Pirmās instances tiesai lietā par šāda aizlieguma likumību, šo dokumentu citiem lietas dalībniekiem nenosūta". Šādas normas mērķis visupirms ir saglabāt sekas kādas iestādes pieņemtam lēmumam nenosūtīt (neizpaust) dokumentu, kamēr Pirmās instances tiesa nav lēmusi par lietas būtību, jo tieši šāda nenosūtīšana (neizpaušana) ir šajā tiesā izskatāmās prāvas priekšmets. Lai arī saskaņā ar šo procesuālo normu Pirmās instances tiesa vajadzības gadījumā var iepazīties ar dokumentu, kuram ir liegta publiska pieeja, šī norma nevar būt būtiska, nosakot tiesas kontroles, kas saskaņā ar EK līgumu ir jāīsteno Kopienu tiesai, apjomu.

40 Ceturtkārt, runājot par apelācijas sūdzības iesniedzēja pakārtotajiem argumentiem, kas pamatoti ar apgalvotajām šī gadījuma īpatnībām, kas uzskaitītas šī sprieduma 27. punktā, ir jāatzīst, ka tās nekādi nevar ietekmēt tiesas kontroles, kas šajā gadījumā jāīsteno Pirmās instances tiesai, apjomu.

41 Pirmkārt, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka pieprasītie dokumenti šajā gadījumā veicinājuši tiesību akta pieņemšanu, ir pietiekami atzīmēt, ka, pat ja tas tā ir, šāds apgalvojums nevar ietekmēt ne jautājumu, vai šo dokumentu publiskošana var kaitēt ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu aizsargātām interesēm, ne arī jautājumu, vai attiecībā uz šiem dokumentiem prasītā pieeja ir jāatsaka. Šajā sakarā jāatzīmē — kaut arī šīs regulas 12. panta 2. punkts

paredz, ka tieši pieejamiem ir jābūt dokumentiem, kas izdoti vai saņemti tādu tiesību aktu pieņemšanas procedūras laikā, kas dalībvalstīs vai dalībvalstīm ir juridiski saistoši dokumenti, tajā tomēr ir piebilde, ka tā tas ir tikai saskaņā ar šīs regulas 4. un 9. pantu.

42 Otrkārt, attiecībā uz argumentu, ko apelācijas sūdzības iesniedzējs pamato ar to, ka prasītie dokumenti un pirmais atteikuma lēmums pilnībā ietilpst EK līguma piemērošanas jomā, nevis kopējās ārpolitikas un drošības politikas jomā, pietiek norādīt, ka šāds apstāklis šajā gadījumā nav ticis pierādīts. Kā uzsver Padome, Lēmums 2002/848, ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzējs tika ietverts apstrīdētajā sarakstā, ir cieši saistīts ar Padomes 2002. gada 28. oktobra Kopējo nostāju 2002/847/KĀDP, ar kuru atjaunina Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP par īpašu pasākumu piemērošanu cīņai pret terorismu un atceļ Kopējo nostāju 2002/462/KĀDP (OV L 295, 1. lpp.).

43 Treškārt, runājot par apelācijas sūdzības iesniedzēja īpašajām interesēm iepazīties ar dokumentiem, kuru publiskošana tikusi pieprasīta, ir jāuzsver — kā Pirmās instances tiesa to pamatoti atzīmējusi pārsūdzētā sprieduma 50. punktā, — ka Regulas Nr. 1049/2001 mērķis ir piešķirt vispārējas publiskas pieejas tiesības attiecībā uz iestāžu dokumentiem, nevis paredzēt noteikumus, kuru mērķis ir aizsargāt īpašas intereses, kas varētu būt kādai personai attiecībā uz pieeju kādam no iestāžu dokumentiem.

44 Tas izriet *inter alia* no šīs regulas 2. panta 1. punkta, 6. panta 1. punkta un 12. panta 1. punkta, kā arī no tās nosaukuma un preambulas ceturtā un vienpadsmitā apsvēruma. Pirmā no šīm normām garantē pieejas tiesības ikvienam Eiropas Savienības pilsonim bez izņēmuma un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, otrā norma šajā sakarā precizē, ka pieteikuma iesniedzējam nav jānorāda tā iesniegšanas iemesli. 12. panta 1. punkts paredz, ka iestādes tiktāl, ciktāl iespējams, nodrošina

dokumentu "tiešu" pieejamību elektroniskā veidā vai izmantojot reģistru. Regulas Nr. 1049/2001 nosaukumā un tās preambulas ceturtajā un vienpadsmitajā apsvērumā uzsvērts, ka šīs regulas mērķis ir padarīt iestāžu dokumentus "publiski" pieejamus.

45 Regulas Nr. 1049/2001 sagatavošanas dokumentu analīze turklāt atklāj, ka tika izvērtēta iespēja paplašināt šīs regulas mērķi, paredzot ņemt vērā konkrētas specifiskas intereses, uz kurām persona varētu atsaukties, lai iegūtu pieeju konkrētam dokumentam. Tādējādi ar trīsdesmit pirmo grozījumu, kas ietverts tiesību akta priekšlikumā, kas savukārt iekļauts Eiropas Parlamenta Pilsoņu brīvību un tiesību, tiesiskuma un iekšējo lietu komisijas ziņojumā, tika ierosināts ieviest jaunu 4. panta 1.a punktu šī sprieduma 38. punktā minētajā Komisijas priekšlikumā, saskaņā ar kuru, "izvērtējot sabiedrības intereses saistībā ar dokumenta publiskošanu, iestāde ņem vērā arī intereses, uz kurām atsaucas pieteikuma iesniedzējs, sūdzības iesniedzējs vai cita persona, kurai šajā jautājumā ir tiesības, intereses vai pienākumi". Tāpat ar septīto grozījumu, kas piedāvāts Eiropas Parlamenta Petīciju komisijas atzinumā, kas savukārt ietverts tajā pašā ziņojumā, tika ierosināts minētā Komisijas priekšlikuma 1. pantā iekļaut punktu, precizējot, ka "pieteikuma iesniedzējam, sūdzības iesniedzējam vai jebkurai citai fiziskai vai juridiskai personai, kuras tiesības, intereses vai pienākumi tiek izskatīti attiecīgajā lietā (šīs lietas dalībniekiem), arī ir tiesības piekļūt dokumentam, kas publiski nav pieejams, bet kas var ietekmēt lietas izskatīšanu, kā paredzēts šajā regulā un iestāžu pieņemtajos noteikumos". Tomēr šajā sakarā jāatzīst, ka neviens no šādi formulētiem priekšlikumiem netika pārņemts Regulas Nr. 1049/2001 noteikumos.

46 Turklāt no šīs regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējuma izriet, ka, runājot par tiem izņēmumiem attiecībā uz pieejas tiesībām, kas paredzēti šajā normā, iestādes atteikums ir obligāts, ja dokumenta publiskošana var kaitēt šajā normā aizsargātajām interesēm, un līdzīgā gadījumā un atšķirībā no šī paša panta 2. punkta noteikumiem nav jālīdzsvaro ar šo interešu aizsardzību saistītās prasības un nosacījumi, kas izriet no citām interesēm.

47 No iepriekšējiem apsvērumiem izriet, ka Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 52. punktā ir pamatoti atzinusi, ka iestāde, kurai jālemj, vai šo dokumentu publiskošana var kaitēt Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā aizsargātajām interesēm, un tādā gadījumā jāatsaka prasītā pieeja, nevar ņemt vērā apelācijas sūdzības iesniedzēja īpašās intereses iegūt pieeju dokumentiem.

48 Pat uzskatot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam, kā viņš apgalvo, bija tiesības saņemt detalizētu informāciju par apsūdzības, kas pret viņu celta sakarā ar viņa iekļaušanu apstrīdētajā sarakstā, būtību un iemesliem un ka šīs tiesības ietver pieeju Padomes rīcībā esošajiem dokumentiem, ir pietiekami atzīmēt, ka šādas tiesības, kā to pārsūdzētā sprieduma 52.–55. punktā pamatoti norādījusi Pirmās instances tiesa, nevar tikt īstenotas specifiski, izmantojot ar Regulu Nr. 1049/2001 ieviestos publiskas pieejas dokumentiem mehānismus.

49 Ņemot vērā visus iepriekšējos apsvērumus, pirmā pamata pirmā daļa ir jāatzīst par nepamatotu.

50 Tas pats attiecas arī uz pirmā pamata otro daļu, kas balstīta uz tiesību uz aizstāvību iespējamo pārkāpumu, jo Pirmās instances tiesa nav atbildējusi uz apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentu par to, ka ir pārkāptas viņa tiesības saņemt detalizētu informāciju par pret viņu celtās apsūdzības būtību un iemesliem. Šajā sakarā ir pietiekami atzīmēt, kā jau tas izriet no šī sprieduma 48. punkta, ka šo argumentu Pirmās instances tiesa ir izskatījusi un noraidījusi pārsūdzētā sprieduma 52.–55. punktā.

51 Pirmā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzējs balsta uz to, ka, iespējams, ir pārkāptas viņa tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli pret kaitējumu, kas nodarīts viņa tiesībām saņemt detalizētu informāciju par apsūdzības, kas pret viņu celta sakarā ar viņa iekļaušanu apstrīdētajā sarakstā, būtību un iemesliem.

52 Tomēr šajā sakarā jāatzīmē, kā izriet no šī sprieduma 48. punkta, ka šādas tiesības tikt informētam — ja tās tiek atzītas — nevar tikt īstenotas specifiski, izmantojot Regulā Nr. 1049/2001 paredzētos publiskas pieejas dokumentiem mehānismus. Līdz ar to eventuāla šādu tiesību neievērošana nevar izrietēt no pieejas atteikuma lēmuma, kas pieņemts saskaņā ar šo regulu, ne arī būt pamats tiesas lēmumam par labu prasībai atcelt šādu lēmumu. Tādējādi arī pirmā pamata trešā daļa ir jāatzīst par nepamatotu.

53 No visa iepriekš minētā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītais pirmais apelācijas pamats nav pamatots nevienā no tā trim daļām; līdz ar to tas ir jānoraida pilnībā.

Par otro pamatu, kas balstīts uz pieejas dokumentiem tiesību pārkāpumu sakarā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmā un trešā ievilkuma kļūdainu interpretāciju un šī paša panta 6. punkta nepareizu piemērošanu

— Apelācijas sūdzības iesniedzēja argumenti

54 Ar otrā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir nepareizi piemērojusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, kas pamatots ar sabiedrības interešu aizsardzību saistībā ar valsts drošību, un tādējādi pārkāpusi viņa tiesības piekļūt dokumentiem.

55 Analīzē, ko pārsūdzētā sprieduma 77.–81. punktā veikusi Pirmās instances tiesa un saskaņā ar kuru jebkurai informācijai, kas ir valsts iestāžu rīcībā un attiecas uz personām, kas tiek turētas aizdomās par terorismu, pēc definīcijas ir jābūt slepenai, nav ievērota šauras noteikuma izņēmumu interpretācijas prasība, padarot pārskatāmības principu pilnīgi neefektīvu.

56 Ar otrā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir nepareizi piemērojusi arī Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, kas pamatots ar sabiedrības interešu aizsardzību saistībā ar starptautiskajām attiecībām.

57 Pirmkārt, interpretācijā, ko šajā sakarā pārsūdzētā sprieduma 79. punktā sniegusi Pirmās instances tiesa, nav ievērota arī jebkura izņēmuma šauras interpretācijas prasība.

58 Otrkārt, sākot ar nepareizu apgalvojumu, ka attiecīgo dokumentu izcelsmes valsts ir trešā valsts, kaut arī tie izstrādāti dalībvalstīs, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 80. un 81. punktā ir nepareizi interpretējusi jēdzienu "starptautiskās attiecības", to piemērojot attiecībā uz informāciju, ko Padomei nodevušas dalībvalstis, lai gan šis jēdziens attiecas vienīgi uz Eiropas Savienības un trešo valstu attiecībām.

59 Treškārt, Pirmās instances tiesas atzinums, ka pieprasīto dokumentu nepublicošanu pamato tas, ka Eiropas Savienības un trešo valstu sadarbībai jāpaliek slepenai, ir nepareizs, jo fakts, ka šāda sadarbība pastāvēja ar Filipīnu Republiku, bija sabiedrībai zināms.

60 Ar otrā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīstot, ka Padome bija tiesīga atteikties izpaust to trešo valstu identitāti, kuras šai iestādei iesniegušas dokumentus, kaut arī viņa pieprasījums un pirmais atteikuma lēmums acīmredzami attiecās uz dalībvalstu identitāti. Līdz ar to Pirmās instances tiesa, neizvērtējot un tādējādi neatceļot daļējas pieejas atteikumu apelācijas sūdzības iesniedzējam, ir pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu.

— Tiesas vērtējums

61 Kā izriet no Regulas Nr. 1049/2001 1. panta, to interpretējot kopā ar šīs regulas preambulas ceturto apsvērumu, tās mērķis ir piešķirt pēc iespējas plašāku iedarbību tiesībām uz publisku pieeju dokumentiem, kas ir iestāžu rīcībā.

62 Taču no šīs regulas un tostarp no tās preambulas vienpadsmitā apsvēruma un 4. panta, kas šajā sakarā paredz izņēmumus, tāpat izriet, ka tiesības piekļūt dokumentiem tomēr ir pakļautas zināmiem ierobežojumiem, kas pamatoti ar sabiedrības vai privāto interešu apsvērumiem.

63 Tā kā ar šiem izņēmumiem tiek izdarīta atkāpe no principa par iespējami plašāku publisku pieeju dokumentiem, tie, kā to pamatoti apgalvojis apelācijas sūdzības iesniedzējs, ir jāinterpretē un jāpiemēro šaurā nozīmē (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Nīderlande un *van der Wal*/Komisija, 27. punkts).

64 Tomēr šajā sakarā jāatgādina, kā tas jau izriet no šī sprieduma 34. punkta, ka šāds šauras interpretācijas princips pieļauj, ka attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētajiem ar sabiedrības interesēm saistītajiem

izņēmumiem Padomei ir plaša rīcības brīvība, nosakot, vai dokumenta publiskošana var kaitēt ar šo normu aizsargātajām interesēm. Iemeslu, kurus Tiesa izklāstījusi, izskatot apelācijas pirmo pamatu, dēļ Pirmās instances tiesas veiktā likumības kontrole pār pieejas dokumentam atteikuma lēmumu, ko pieņēmusi Padome, pamatojoties uz vienu no šiem izņēmumiem, attiecas vienīgi uz pārbaudi, vai ir ievēroti procesuālie un pamatojuma noteikumi, novērtējumu par faktu saturisko precizitāti, kā arī to, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda novērtējumā un pilnvaru nepareiza izmantošana.

65 Pamatojoties uz šiem ievada apsvērumiem, runājot par otrā pamata pirmo daļu, ir jāatzīst, ka atšķirībā no apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumiem, kā to pamatoti norādījusi Padome, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 77. un 78. punktā nav pieļāvusi nekādu tiesību kļūdu.

66 Pirmās instances tiesa, pārsūdzētā sprieduma 77. punktā uzskatot, ka var atzīt, ka valsts iestāžu rīcībā esošie dokumenti, kas attiecas uz personām vai organizācijām, kas tiek turētas aizdomās par terorismu, un kuri ietilpst slepeno dokumentu kategorijā Regulas Nr. 1049/2001 9. panta izpratnē, nav jāpublisko, lai nenodarītu kaitējumu pretterorisma darbību efektivitātei un valsts drošības aizsardzībai, tā paša sprieduma 78. punktā varēja pamatoti atzīt, ka Padome nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, atsakot pieeju prasītajiem dokumentiem tāpēc, ka to publiskošana var kaitēt sabiedrības interesēm saistībā ar valsts drošību.

67 Runājot par otrā pamata otro daļu, kas balstīta uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā ievilkumā paredzētā ar starptautiskajām attiecībām saistītā izņēmuma nepareizu piemērošanu, uzreiz, bez nepieciešamības izvērtēt pārējos apelācijas sūdzības iesniedzēja otrā pamata otrās daļas argumentus ir jāatzīst, ka, pamatojot savu argumentāciju ar to, ka dokumentus Padomei ir iesniegušas trešās valstis, kaut gan, kā izriet no lietas materiāliem un kā to turklāt atzinusi

Padome, šos dokumentus ir iesniegušas dalībvalstis, Pirmās instances tiesa savā spriedumā ir sagrozījusi faktus.

68 Turklāt faktu sagrozīšana šajā gadījumā lielā mērā atņem spēku argumentācijai pārsūdzētā sprieduma 79.–81. punktā, pamatojoties uz ko, Pirmās instances tiesa minētā sprieduma 82. punktā ir atzinusi, ka Padome nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā, uzskatot, ka pieprasītā dokumenta publiskošana var kaitēt sabiedrības interesēm starptautisko attiecību jomā.

69 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru uz šādu faktu sagrozīšanu var atsaukties, iesniedzot apelācijas sūdzību, un tā rezultātā var tikt atcelts spriedums, kurā ir sagrozīti fakti.

70 Tomēr šajā gadījumā jāatzīmē, ka Pirmās instances tiesa, kā izriet no šī sprieduma 65. un 66. punkta, ir pamatoti atzinusi, ka pirmais atteikuma lēmums bijis likumīgi pamatots ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, kas attiecas uz sabiedrības interesēm saistībā ar valsts drošību.

71 Līdz ar to ir jāatzīst — pat ja Pirmās instances tiesa nebūtu sagrozījusi faktus, kā aprakstīts šī sprieduma 67. punktā, un, atzīstot, ka tādā gadījumā tā būtu nonākusi pie secinājuma, ka Padome ir kļūdaini pamatojusies uz izņēmumu, kas attiecas uz sabiedrības interesēm starptautisko attiecību jomā, šāds secinājums nebūtu varējis novest pie tā, ka Pirmās instances tiesa atceltu pirmo atteikuma lēmumu, jo tas ir pamatots arī ar izņēmumu, kas attiecas uz sabiedrības interesēm saistībā ar valsts drošību.

72 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, jāatzīst, ka faktu sagrozīšana pārsūdzētajā spriedumā neietekmē tā rezolutīvo daļu, līdz ar to pārsūdzētais spriedums šī iemesla dēļ nav jāatceļ (šajā sakarā skat. 2006. gada 1. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-442/03 P un C-471/03 P *P & O European Ferries (Vizcaya)* un *Diputación Foral de Vizcaya*/Komisija, Krājums, I-4845. lpp., 133. un 134. punkts).

73 Ar otrā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzējs atsaucas arī uz faktu sagrozīšanu, ko veikusi Pirmās instances tiesa, sajaucot trešās valstis un dalībvalstis. Viņš apgalvo, ka šīs sajaukšanas dēļ Pirmās instances tiesa nav atcēlusi daļējas pieejas atteikumu, kas noteikts pirmajā atteikuma lēmumā attiecībā uz to valstu identitāti, kas Padomei iesniegušas dokumentus.

74 Tomēr šajā sakarā pietiek atzīmēt, ka pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumiem šī sajaukšana nekādi nav ietekmējusi argumentāciju, pamatojoties uz kuru, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 99. punktā ir atzinusi, ka Padome ir pamatoti atteikusies izpaust valstu, kas ir attiecīgo dokumentu autores, identitāti.

75 Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 95.–97. punkta, Pirmās instances tiesa savu argumentāciju ir pamatojusi ar to, ka slepenie dokumenti, kā izriet no Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punkta, uz ko pirmā atteikuma lēmumā ir atsaukusies Padome, var tikt publiskoti vienīgi ar dokumenta autora piekrišanu, kura šajā gadījumā nebija. Kā savu secinājumu 58. un 59. punktā atzīmējis ģenerāladvokāts, šis 9. panta 3. punkts ir piemērojams vienādi neatkarīgi no tā, vai dokumenta izcelsmes valsts ir dalībvalsts vai trešā valsts.

76 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītais otrais pamats nav pamatots nevienā no tā daļām un līdz ar to ir noraidāms kopumā.

Par trešo pamatu, kas balstīts uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

— Apelācijas sūdzības iesniedzēja argumenti

77 Apelācijas sūdzības iesniedzējs vispirms apgalvo, ka, runājot par vienu vai otru izņēmumu, uz kuriem atsaukusies Padome, lai pamatotu pieejas attiecīgajiem dokumentiem atteikumu, Pirmās instances tiesa, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 62. un 65. punkta, nepamatoti uzskatījusi par pietiekamu pārāk īso un standarta pamatojumu, kas ietverts pirmajā atteikuma lēmumā, to papildinot ar savu pamatojumu pārsūdzētā sprieduma 77., 80. un 81. punktā.

78 Runājot par daļējas pieejas atteikumu, Pirmās instances tiesa tāpat par pietiekamu uzskatījusi pamatojumu, kas formulēts, pārkāpjot EKL 253. pantu, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 63. punkta.

79 Visbeidzot, attiecībā uz atteikumu izpaust to valstu identitāti, kas sniegušas attiecīgo informāciju, Pirmās instances tiesas pieļautā dalībvalstu un trešo valstu sajaukšana nozīmē, ka Pirmās instances tiesa pilnībā nav pārbaudījusi pamatojumu, saskaņā ar kuru attiecīgo valstu identitātes izpaušana apdraud sabiedrības intereses saistībā ar valsts drošību vai starptautiskajām attiecībām; šāda kontroles neesamība pārkāpj gan EKL 253., gan 230. pantu.

— Tiesas vērtējums

80 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 253. pantā prasītais pamatojums jāpielāgo attiecīgā akta būtībai un tam nepārprotami un viennozīmīgi jāatspoguļo iestādes —

akta autores — argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot kontroli. Pamatojuma prasība jāizvērtē, ņemot vērā konkrētā gadījuma apstākļus, tostarp akta saturu, izvirzīto iemeslu būtību un akta adresātu vai citu personu, kuras šis akts skar tieši un individuāli, iespējamās intereses saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojums precizētu visus atbilstošos faktiskos un tiesiskos apstākļus, jo jautājums, vai akta pamatojumā izpildītas EKL 253. panta prasības, jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šī panta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (skat. *inter alia* iepriekš minēto spriedumu lietā *Interporc/* Komisija, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

81 Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa šos principus ir piemērojusi pareizi un nav pieļāvusi nekādu tiesību kļūdu, uzskatot, ka, lai arī cik īss, pirmā atteikuma lēmuma pamatojums gan attiecībā uz pilnas pieejas, gan arī daļējas pieejas prasītajiem dokumentiem atteikumu joprojām ir adekvāts, ņemot vērā lietas kontekstu, un pietiekams, lai ļautu apelācijas sūdzības iesniedzējam novērtēt pieejas atteikuma iemeslus un Pirmās instances tiesai īstenot tās veicamo likumības kontroli.

82 Kā to pārsūdzētā sprieduma 62. un 63. punktā pamatoti atzinusi Pirmās instances tiesa un Tiesas sēdē apgalvojusi Padome, šo [pamatojuma] īsumu attaisno nepieciešamība neaizskart sensitīvās intereses, ko aizsargā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmajā un trešajā ievilkumā noteiktie pieejas tiesību izņēmumi, neizpaužot informāciju, kas ar šiem izņēmumiem tiek aizsargāta.

83 Nepieciešamība iestādēm neatsaukties uz elementiem, kas tādējādi netieši varētu kaitēt interesēm, kuras aizsargā šie izņēmumi, ir uzsvērta Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 4. punktā un 11. panta 2. punktā. Pirmā no šīm normām precizē, ka iestāde, kas pieņem lēmumu atteikt pieeju slepenam dokumentam, paskaidro sava lēmuma iemeslus tā, lai tas nekaitētu Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā

aizsargātajām interesēm. Otrā norma paredz — ja dokuments tiek ietverts iestādes reģistrā, ierakstu reģistrā izdara tā, lai nekaitētu 4. pantā minēto interešu aizsardzībai.

84 Izskatot lietu pēc būtības, Pirmās instances tiesas atsaukšanās uz elementiem, kas skaidri neizriet no pirmā atteikuma lēmuma pamatojuma, tostarp pārsūdzētā sprieduma 77., 80. un 81. punktā minētajiem elementiem, uz kuriem atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzējs, nevar ietekmēt iepriekš veikto analīzi.

85 Attiecībā uz Padomes pamatojumu pirmajā atteikuma lēmumā par atteikumu izpaust dokumentus iesniegušo valstu identitāti, jāatzīmē, ka Pirmās instances tiesas pieļautā trešo valstu un dalībvalstu sajaukšana nav ietekmējusi šīs tiesas argumentāciju pārsūdzētā sprieduma 64. un 65. punktā, novērtējot, vai šis pamatojums atbilst EKL 253. panta prasībām, un atzīstot, ka šī norma nav pārkāpta.

86 Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 64. punktā ir atsaukusies uz to, ka pirmā atteikuma lēmuma pamatojums parāda, ka, pirmkārt, attiecīgie dokumenti ir slepeni dokumenti Regulas Nr. 1049/2001 9. panta izpratnē un ka, otrkārt, šo dokumentu izcelsmes iestādes nav piekritušas pieprasītās informācijas publiskošanai saskaņā ar šī panta 3. punkta noteikumiem. Šajā sakarā attiecīgo iestāžu identitāte un tas, vai runa ir par dalībvalstu vai trešo valstu iestādēm, nepārprotami nekādi neietekmē šo lietu.

87 No visa iepriekš minētā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja trešais pamats nav pamatots un līdz ar to noraidāms.

Par ceturto pamatu, kas balstīts uz nevainīguma prezumpcijas un tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību pārkāpumu

— Apelācijas sūdzības iesniedzēja argumenti

88 Pēc apelācijas sūdzības iesniedzēja domām, Pirmās instances tiesa ir patvaļīgi ierobežojusi viņa prasības apjomu un tādējādi pārkāpusi nevainīguma prezumpcijas principu.

89 Atšķirībā no Pirmās instances tiesas secinājumiem pārsūdzētā sprieduma 50.–56. punktā apelācijas sūdzības iesniedzēja padomdevēja paziņojums tiesas sēdē, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs ir lūdzis pieeju vienīgi viņu skarošiem dokumentiem, nekādā veidā neļauj uzskatīt, ka viņa pieejas pieprasījuma mērķis bija panākt pieeju šiem dokumentiem vienīgi tādēļ, lai varētu izmantot savas tiesības uz aizstāvību [Pirmās instances tiesā] izskatāmajā lietā T-47/03.

90 Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka ar šo pieprasījumu viņš gan sabiedrībai, gan sev vēlējies iegūt pieeju dokumentiem, ar kuriem pamatota viņa iekļaušana apstrīdētajā sarakstā. Tikai šāda pieeja būtu efektīvs līdzeklis pret nevainīguma prezumpcijas pārkāpumu, kura dēļ viņš ir cietis sakarā ar viņa iekļaušanu [apstrīdētajā sarakstā] un šī saraksta publicēšanu, ļaujot sabiedrībai atbildēt un piedalīties publiskās debatēs gan vispārīgi, gan attiecībā uz pierādījumiem, kas vērsti pret viņu.

91 Savukārt iespējamā apelācijas sūdzības iesniedzēja pieeja šiem dokumentiem lietā T-47/03, uz ko pārsūdzētā sprieduma 55. punktā atsaucas Pirmās instances tiesa, viņam nesniegtu efektīvu tiesas aizsardzību, kas ECTK 13. pantā paredzēta ikvienam, kura tiesības un brīvības, kas noteiktas šajā konvencijā, ir pārkāptas.

— Tiesas vērtējums

92 Apelācijas sūdzības iesniedzējs ar savu ceturto pamatu galvenokārt atsaucas uz nevainīguma prezumpcijas pārkāpumu sakarā ar viņa iekļaušanu apstrīdētajā sarakstā, kas vēlāk publiskots, un apgalvo, ka šāds pārkāpums var pamatot pieeju pieprasītajiem dokumentiem, jo šo dokumentu publiskošana un publiskās debates par tiem ir vienīgais efektīvais līdzeklis, kas ļautu labot šo pārkāpumu.

93 Šajā sakarā jāatzīst, ka, lai arī šis pamats ir izvirzīts tā, lai parādītu iespējamo Pirmās instances tiesas kļūdu novērtējumā attiecībā uz prasības apjomu, patiesībā tas būtībā apstrīd pirmā atteikuma lēmuma likumību, jo ar to nav publiskoti attiecīgie dokumenti un apelācijas sūdzības iesniedzējam tādējādi ir atņemts efektīvs līdzeklis, uz kuru viņš varētu atsaukties tāpēc, ka nevainīguma prezumpcija, uz ko viņam ir tiesības, ir pārkāpta.

94 Taču, tā kā šis pamats netika izvirzīts Pirmās instances tiesā celtās prasības atcelt šo lēmumu pamatojumam, tas ir jauns pamats, kas paplašina prāvas priekšmetu un ko tādēļ nevar pirmoreiz izvirzīt apelācijas tiesvedībā.

95 Ja kādam lietas dalībniekam ļautu Tiesā pirmoreiz izvirzīt pamatu, ko tas nav izvirzījis Pirmās instances tiesā, Tiesai, kuras kompetence apelācijas tiesvedībā ir ierobežota, varētu lūgt risināt strīdu, kas ir plašāks par strīdu, kuru ir izskatījusi Pirmās instances tiesa. Apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetencē ir tikai novērtēt tiesisko risinājumu, kas sniegts atbilstoši pamatiem, kuri tikuši izvirzīti pirmajā

instancē (skat. *inter alia* 1994. gada 1. jūnija spriedumu lietā C-136/92 P Komisija/*Brazzelli Lualdi* u.c., *Recueil*, I-1981. lpp., 59. punkts; 2000. gada 30. marta spriedumu lietā C-266/97 P *VBA/VGB* u.c., *Recueil*, I-2135. lpp., 79. punkts; 2004. gada 29. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-456/01 P un C-457/01 P *Henkel*/ITSB, *Recueil*, I-5089. lpp., 50. punkts, kā arī 2006. gada 21. septembra spriedumu lietā C-167/04 P *JCB Service*/Komisija, Krājums, I-8935. lpp., 114. punkts).

96 Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja ceturtais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

Par piekto pamatu, kas balstīts uz pieejas dokumentiem tiesību pārkāpumu, jo ir nepareizi interpretēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts un 9. panta 3. punkts

— Apelācijas sūdzības iesniedzēja argumenti

97 Ar piektā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 64. un 96. punktā uzskatot, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts un 9. panta 3. punkts ļauj atteikties izpaust ne tikai dalībvalstīs izdotu dokumentu saturu, ja tās nepiekrīt izpaušanai, bet arī šo valstu identitāti, lai arī informāciju par to identitāti nevar kvalificēt kā "dokumentu" šo normu izpratnē. Tādējādi Pirmās instances tiesa ir nepamatoti paplašinājusi šajās normās paredzēto izņēmumu piemērojamību.

98 Turklāt, neļaujot identificēt dalībvalsti, kuras rīcībā ir attiecīgie dokumenti, Pirmās instances tiesas sniegtā šo normu interpretācija praktiski atņem iedarbību

ieinteresētās personas tiesībām vērsties valsts iestādēs, lai mēģinātu iegūt pieeju šiem dokumentiem saskaņā ar valsts tiesību aktiem, vai nesamērīgi kaitē šīm tiesībām, pieprasot ieinteresētajām personām uzsākt procedūras visās dalībvalstīs, kuru rīcībā var būt šie dokumenti.

99 Ar piektā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka Pirmās instances tiesa nav sniegusi atbildi uz viņa argumentu, saskaņā ar kuru Padome nav norādījusi iemeslus, kādēļ attiecīgo dalībvalstu identitātes izpaušana var kaitēt sabiedrības interesēm saistībā ar valsts drošību vai starptautiskajām attiecībām.

— Tiesas vērtējums

100 Runājot par piektā pamata pirmo daļu, uzreiz jāatzīmē, ka Pirmās instances tiesā, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 97. un 98. punkta, nav ticis apstrīdēts (un tā ir uzskatījusi to par pierādītu) un nav pārsūdzēts apelācijas kārtībā, ka, pirmkārt, pirmajā atteikuma lēmumā minētie dokumenti ir slepeni dokumenti saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 9. pantu un ka, otrkārt, atteikšanās izpaust šo dokumentu izcelsmes valstu identitāti tikusi pamatota ar šī panta 3. punktu, ņemot vērā, ka attiecīgās valstis nav piekritušas šīs informācijas izpaušanai.

101 Ņemot vērā slepeno dokumentu īpašo raksturu, Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punkts noteic, ka šādus dokumentus iekļauj reģistrā vai izsniedz tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu. Kā to pārsūdzētā sprieduma 95. punktā pamatoti atzinusi Pirmās instances tiesa, no šīs normas izriet, ka slepena dokumenta autoram

ir tiesības nepiekrist, ka tiek publiskots ne tikai attiecīgā dokumenta saturs, bet arī dokumenta pastāvēšanas fakts.

102 Dokumenta autors ir tiesīgs pieprasīt turēt slepenībā slepenā dokumenta pastāvēšanas faktu, un šajā sakarā ir pamatoti uzskatīt, kā to Tiesā apgalvojusi Padome un kā Pirmās instances tiesa ir secinājusi pārsūdzētā sprieduma 96. punktā, ka dokumenta autoram tāpat ir tiesības nepiekrist tā identitātes izpaušanai, ja ir kļuvis zināms šī dokumenta pastāvēšanas fakts.

103 Šāds secinājums, kas izriet arī no Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punkta formulējuma, ir izskaidrojams, ņemot vērā šī panta 1. punktā minēto dokumentu īpašo raksturu; šo dokumentu satura īpašā slepenība, kā izriet no šīs regulas preambulas devītā apsvēruma, pamato, ka tiem tiek noteikts īpašs režīms. Līdz ar to šo secinājumu nevar uzskatīt par nesamērīgu tikai tāpēc, ka dokumenta pieprasītājam, kuram atteikta pieeja slepenam dokumentam, tādēļ varētu būt daudz grūtāk, pat praktiski neiespējami identificēt šī dokumenta izcelsmes valsti.

104 Tā kā Pirmās instances tiesas veiktā juridiskā analīze un faktu konstatējumi pārsūdzētā sprieduma 95.–97. punktā *per se* ir pietiekami, lai pamatotu secinājumu, pie kāda nonākusi šī tiesa pārsūdzētā sprieduma 99. punktā, proti, ka Padome bija tiesīga atteikties izpaust attiecīgo valstu identitāti, iebildums par nepareizu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta interpretāciju nav jāizvērtē, jo šāds izvērtējums nekādā ziņā nevarētu atspēkot ne šo secinājumu, ne arī pārsūdzētā sprieduma rezolutīvo daļu.

105 Attiecībā uz piektā pamata otro daļu ir jāatzīst, ka pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumiem Pirmās instances tiesa ir pienācīgi izskatījusi viņa argumentu, ka Padome ir nepamatoti nenorādījusi iemeslus, kuru dēļ attiecīgo

valstu identitātes izpaušana būtu varējusi kaitēt sabiedrības interesēm saistībā ar valsts drošību un starptautiskajām attiecībām.

106 Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka pārsūdzētā sprieduma 64. un 65. punktā Pirmās instances tiesa ir atzinusi, ka, pirmajā atteikuma lēmumā atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktu, kas liek pilnīgi noteikti noprast, ka attiecīgie dokumenti ir slepeni dokumenti, un atsaucoties uz attiecīgo valstu iebildumiem izpaust to identitāti, Padome apelācijas sūdzības iesniedzējam ir devusi iespēju izprast šo lēmumu pamatojošos iemeslus un ļāvusi Pirmās instances tiesai šo lēmumu pārbaudīt.

107 Pārsūdzētā sprieduma 64. punktā Pirmās instances tiesa ir izteikti uzsvērusi, ka divi Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punkta piemērošanas kritēriji ir, pirmkārt, tas, ka attiecīgais dokuments ir slepens dokuments, un, otrkārt, tas, ka dokumenta izcelsmes valsts nav piekritusi pieprasītās informācijas izpaušanai. Tādējādi Pirmās instances tiesa tieši neizteiktā, bet nepārprotamā veidā ir norādījusi, ka tā uzskata, ka šāda nepiekrišana ir pietiekams pamats, lai Padome atteiktu pieeju šai informācijai, un Padomei nav jāizvērtē šīs nepiekrišanas iemesli, ne arī jānorāda, vai un kādā veidā šīs identitātes izpaušana varētu kaitēt šīs regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā aizsargātajām interesēm.

108 Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja piektais pamats nav pamatots nevienā daļā, tas ir pilnībā jānoraida.

109 No visiem iepriekšējiem apsvērumiem izriet, ka viens apelācijas sūdzības atbalstam izvirzītais pamats ir jāatzīst par nepieņemamu, bet pārējie — par nepamatotiem; līdz ar to šī apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

110 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padome ir prasījusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā viņam spriedums nav labvēlīgs, jāpiespriež apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) Sisons atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]